

talt. Men da Per nu gjorde Forberedelser til at gaa, kom der Uro over Eberhardt. Han spurgte, næsten mildt:

»Hvorledes har du det selv? Er det din Hensigt nu at blive her i Landet?«

»Ikke straks. Jeg rejser om kort Tid til Amerika paa Besøg. Jeg har noget at udrette derovre. Forresten skal jeg forinden have Bryllup. Som du jo veed, er jeg forlovet med en Datter af Philip Salomon.«

Nu var det Eberhardt, der ikke svarede. Han tog igen Øjnene til sig, efter at de uvilkaarlig paany havde søgt Diamantknapperne i Pers Skjortebryst, — og det begyndte at sitre om hans Mund.

Per stod op.

»Jeg fik ikke sagt dig,« — sagde da Eberhardt med fornyet Viljesanstrengelse, idet han kort efter ligeledes rejste sig — »at den lille Mindefest, jeg omtalte, har vi fastsat til Klokken 3¹/₂. Skulde du altsaa have i Sinde at samles med os, saa —«

Per rystede paa Hovedet.

»Helt bortset fra, at jeg jo ikke er meget for Højtideligheder af den Art, saa tror jeg, det er bedst, at jeg holder mig borte. Jeg vilde da heller ikke synes om at være tilstede uden at have min Forlovede med. Og hun vilde paa den anden Side næppe passe ind i det hele, — ja maaske ikke engang være velkommen ved den Lejlighed.«